

BORSSZEM JANKÓ

Lipthay Béla báró.

Ha ti azt gondoljátok, hogy Borsszem Jankó minden halandó lény bűnlajstromát a zsebében hordozza, akkor Lipthay Béla báró vagy nem halandó lény, vagy ti nagyon csalatkoztok. Képesek volnánk inkább Están bátyánk minden erényeit elfeledni, a mi pedig rut hálátlanság lenne, mintsem hogy Lipthay báró egy bűne eszünkbe jusson. Hogy báró? Édes istenem, kérdezték is őt akkor, mikor a nyakába varrták! Ő akkor csak oly keserves nótával köszönte meg a megtiszteltést, mint akármelyikünk azt, hogy nem részesült benne. A báróság egyébaránt csak két esetben bűn, egy esetben pedig erény: bűn, mely meg nem bocsáttatik, akkor, mikor az embernek se pénze, se esze sincs hozzá; erény, ha a társaságban gróf találtatik; minden más gondolható esetben — semmi. Igazi demokrata már nem, igazi arisztokrata még nem lehet a báró. A bárónál a fertály-magnás is több; mert erről az ember igazán nem tudja, hogy micsoda; mestersége az, hogy mentül nagyobb marhának nézzék; a bárónak ellenben illik, hogy szerény legyen és szolid. Igazán szerencsédenség, ha valaki bárónak születik. Olyan az, mint a kűszöb: rajta kezdődik, mint a regula tartja, az ember is, s ha ezt átvinnek a tudomány legujabb vívmányaiba, akkor közvetlenül a majomtól ő származnék.

Az olvasó látja, hogy a mit a báróról tudunk az mind alig illik Lipthayra. Ő neki van esze is, van pénze is, és így bűneinek reméli bocsánátát. Nem is arról híres ő, hogy báró; sőt ami több, ő egyáltalán nem híres, sőt nem is igen báró, és nem is annyira lipthai, mint torontáli. Torontál, az tudna róla beszélni. És tudna róla beszélni a pesti népszínház, la már megvolna; de Lipthay reméli, hogy meglesz, és mi reméljük, hogy Lipthay nem csalatkozik. A düledező hazafiságnak, mely már-már romjai alá temeti ezt a népszínházi tervet, ő a lelkes ácslegénye, az isten éltesse őt! A mily kicsiny vagyok, oly nagyon kívánom neki tiszta demokrata szívvel.

B. J.

Báli tudósítás a vidékről.

A mint igazán megtörtént.

Gedefalva, febr. 12.

Czebrák Marczy Csorvás Misihez.

Vót bálunk akibe tajesótunk meg danótunk is. Gyalog Panka föláll, rektram meg a klavér mögé sompolyodott, osztég rágyujtottak a nótára. Én a hívő valék, hogy azon kezd, hogy „hej czibaki hármás határ,“ halom ezt csináták, hogy Snajder Fáni meg a Höcher Pétert cseleketék. Az igaz, hogy faintosan. Mű férflyak az sarkajunkkal kidobogtuk meg a sarkantyúkkal kipöngettük helyessen. De hogy mán magyar nólta is legyen, odaintettem magam mellé Gyugyi czigányt és aszontam húzzad Gyugyi a ki isteni va! Czirok Gyuszi meg a kis furuglyán fúttá hogy „azt a betyár istenit,“ osztég mi is énekötünk osztán hogy akaratoskodott Gyugyi czigán, pofon nyaltam és így rendibe lévén a dolog úgy tánczótunk hogy ingembü félmeszely vizet csavarítottam ki, a Királ Zsuzsit letapostuk. Osztán kezdtünk innya, osztán kicsit összekaptunk. Nekem nem esett bajom csak a fél fülem lóg lefelé, de Gyuszi jó hejbe hatták. Nagyon jó mulatunk. Kár, hogy ott nem vótá Misi.

Jó palytásod

Marczy.

A mint a „Föv. Lapkban“ jelent meg.

Gedefalva, febr. 12.

Tisztelt szerkesztő ur!

Igénytelen falucsánkban is hajtá piros rózsáit a farsangi kedv és babérlombjait a művészet. Hangversenyel elegy tánczvigalmunk volt. Gyalog Auna urhölgy és helybeli kitünő zenetanárunk Mendelssohn és Schubert dalival ragadá el a közönséget. Czirok ur a fuvolán magyar ábrándot adott elé. Zene után vidám tánczra perdült a fiatalság. Bákirálynővé egyhangulag Király Zsuzsika ő nagysága ismertetett el. A társaság himnemen lévő része szünóra alatt olympusi játékot adott elé, mely alkalommal Kalmár Gyuri ur tündöklött férfias, daliás magatartása által. A gedefalvai barna zenészek, Ádám primás vezénylete alatt, a lelkes fiatalság által bízattva, ernyedetlenül húzták. A kedves vigalom soká fog megmaradni mindnyájunk hálás emlékezetében.

Isten velünk!

Czeberky Marczyál.

A bomlott hordó.

T—a K. Addig kalapáltam, míg szétkalapáltam.

Elégia.

„De hírnök jó s pihegye szól:
Uram hatalmad eldült.“

Szomorúnál szomorubbán — ülnek együtt a klubban — a váczy-utezai hősök — a bátrak és a szepegősök — az aprók és nagyok — a fők és a tagok — a tagok és a fők — a bizonyosak s kételkedők — mind együtt vannak ök — s tanácskoznak ismét — de ki érti az arczismét — az látja szerte — hogy kutya van a kertbe — mert a mi önként — sohase történt — baloldali körként — bár klubbeli döntvényt — e napon nem hoznak — mégis tanácskoznak — sőt el van hintve a rossz mag: — hogy gondolkoznak.

Mert a párton támadt rossz lik — és oszlik — és foszlik — a hívek serege — a vezérnek szükségül a nyerege — szétmegy biz a', — bár százszor mondja Tisza: — „Én ezt nem kegyelem!“ — föl bomlik minden vegyelem — oda pártfegyelem.

És végre — a legnagyobb szerencsétlenségre — föláll a szónoki székre — a párt gyászoló papja — a kinek nincs kalapja — csak turbánja — a halotti torok gourmánya, — Szilády Áron — kinek gyász kell minden áron — s ki, bár igen szelíd ember — deákpárti lenni azért nem mer — mert nem engedí gyászos jelleme — mert ott néha örülni kellene — holott neki öröm a keserv is — azért lett ő török dervis — s most neki jutott fölállni — s a holtakat ekkép parentálni:

„Haj — baj! — olvadunk, mint a vaj, — az üvöltés lesz sohaj — és nesz lesz a zaj — jaj, jaj, jaj!

Tizenkettőt dalol a bakter — ha már az olyan karakter — olyan római — milyen Prónay — oly nagyot bukhatott — kiről azt se sughatod — hogy őt a Mamelukhad ott — a hatalmi oldal — megnyerte zsolddal. — S még kisül — nemesisül — hogy azt a brosurát — mely, oh Tisza! oly szomorú rád — mely vesénken szúr át — s szívünket tépi — ő irta, mint balközépi. — Ha ez így fog menni — nem használ semmi — föl fogják tenni — erre nyomba — s e hit terjed, mint a gomba — hogy azokat a gombba — leveleket a Reformba — nem irta enki más — mint a pártoskodás — zaját megutálva — maga Ghiczey Kálmán.“

Hallgatják ezt merőben — s nézik egymást kételkedően — Tisza nézi Ghiczeyt — az elpirul egy piczit — s már Tisza gondolja: *sufficit!* — mikor Ghiczey ijedten — ohó, mond, majdnem elfeledtem — micsoda levelek azok? — és mi volt rá az ok? — és mi lapban szoktak megjelenni? — nincs előttem tudva semmi. — Sebaj, mond Tisza s ümget — ez ne bántson bennünket — én s te szoktam olvasni — nem bánt engem olyasmi — ezt hagyjuk abba, de

Azonban az abbate — Szilády Áron — örvendő káron — folytatja minden áron — s csak úgy reng bele az asztal — úgy hangzik a panaszdal:

Nékünk — végünk — olvadunk, elégünk — haladunk mi hátra — mert sok az, mit e pártra — az irigy sors ráró — tegnap dőlt ki egy báró — s másnap adván pácsit és párolit — elvesztjük Károlyit — már most kérdem — habár grófnak lenni nem érdem — de a publikumot ha értem — ki kell azt mondanom — hogy semmi oldalon — nem találkozik — a mely virágzik — s ha két actiát rádásul ad — semminemő társulat — a melynek ki nem hull a srófja — ha nincs bárója vagy grófja — s ha hála Isten — nem látnám itten — a szóra várót — nemes bárót

Itt fonala szakadt — s szörnyen megakadt — a predikátor — mert ellen bator — a ki ül vala, a bator — a nemes, váró — megapostrofált báró — fölkele menten. — „Jöttem, láttam, mentem!“ — s kérdik: Ajtót miért nyitsz ki — Podmaniczky?

„Megyek mond, mert nagyon — nagy szükségem vagyok — kimenni innen. — Nevetett rá minden — s ma is nevetnének — a nagy tévedésnek — ha másnap mint mérges tört — nem olvassák az Ellenőrt — a hol szorulásnak miatta — a báró kiadta — a regény végét — nem ugyan testi, de lelki szükségét.

Azóta a körbe' — mert járása görbe — a folyosón áll egy szolgálta — kinek nincs egyéb dolga — mint lesni a főket — a kikéredzőket — s ha látják küzdve — sügni nekik fülbe — hogy emlékezzenek kicsit — nem ott az ott, de itt az Itt. — Azon felül — egy irás van felül — a kijárási felé — intve az olvasó elé: — Megállj, te szakadár — nem oda budár.

B. J.

Ártatlan beszélgetések.

Están. No Sanyi, az a fránya Tájisz Elek ugyancsak gondoskodott róla, hogy Oressovicsnál ürmöm nélkül ne maradjon örömeitek pohara.

Sanyi. Bizon' a nyüstyir, még olyan rácz ürmöst, mint Oressovicsnál, nem is ettem.

Están. No hát abban vót a hiba: innya kell azt Sanyi, nem ennyi.

Sanyi. Már pajtás, én usztam! Ember legyen a kit ott el nem áztatnak.

Están. Sanyi, Sanyi, ne kísérsd az istent, ha komolyan beszélsz. Nem ideji termés vagyunk mi, azt a könyvhullatását a frissen nyesett venyigérek!

Kiadóhivatal: Hold- és nap- utcza sarkán, 9-dik emelet.

Felelős szerkesztő, Sugár Phoebus, fényképész.

A PHOTOGRAPH.

— FÉNYKÉPÉSZETI HAVI KÖZLÖNY. —

Megjelen hetenkint egyszer, minden hó elején, kabinet-formatumban. Előfizetések és utánmegrendelések minden időben olcsón elfogadtnak, miután a lemezek eltétetnek

Legelső szám.

Pest, fényhó 1.

Anno Photographiae 21.

OLVASÓINKHOZ.

Ime, mi is az írók sorába léptünk. Mert vajjon ki tehetné ezt jogosabban, mint épen mi? A festő képet ír s ezért képiró.

Mi fényképet írunk s ezért fényképirók vagyunk.

Mi vagyunk a fényképirodalom hősei s ezért ne csak fényképirók legyünk, hanem fényképirodalmárok is.

Ezen értelemben bátorokunk a t. cz. közönséget tisztelettel meghívni, hogy elegáns butorzatú fényképirodánkban magát az eredetiből lefényképiratni ne terheltecsék, azaz: igenis terheltecsék.

Utánmegrendelések minden időben elfogadtnak, maradunk stb.

A szerkesztőség.

A photographia és a morál.

A mai világ iránya föltűnően plebejicus. Így, ámbár műtermünk az aristocrazia első családai szerencsétetik, mindazonáltal a kor democraticus irányának hódolva, nem restelünk, Titel nélküli Mitteleknek is szolgálatába szegődni s polgári egyéneket is lefényképezni.

Mindazonáltal mi valóságos aristocrazia vagyunk. Mert a patriciusok eltűnése óta mi vagyunk egyedüli helyetteseik: a matricziusok, azaz: anyai ágról származott Ricziusok. A matricz tevékenységünk alapja, legalább nappal, míg ellenben éjjel a matrácshoz szegődünk.

Világos tehát, hogy a régi római nemeség mi bennünk maradt fön egyedül s így a photographia a nemes erkölcs egyik fő vehi-

culum, utánmegrendelések minden időben elfogadtnak.

Pályakérdés.

Philologusainkhoz intézzük azon fontos kérdést, vajjon melyik kifejezés helyes:

Lefényképezni?

vagy

Lefényképezni?

Ettől függően egyszerűs mind, vajjon mi a lefényképeztetés vagy lefényképeződés apostolai vagyunk-e?

Mindkét esetben mégis hangsúlyozzuk, hogy bármikor pontosan teljesítünk mindenféle utánmegrendelést.

Az ezüst, arany, és a photographia.

— Vegytani szakcikk. —

Az ezüst és arany a photographiában igen nagy szerepet játszanak, mert minden photograph szerető, ha ezüstben-aranyban fizetnék.

Különös fontossága pedig a légsavas ezüstéleg, vagyis salpetersaures Silberoxyd, miután ez a műtétben reagensül használtatik.

A légsavas ezüstéleg, az ezüst megélgése által származik, mely össze nem tévesztendő az ezüst-megélgéssel, ezüsttel megélgülni egyáltalán sohasem lehetvén.

A légsavassági tulajdonság omnia: ered, hogy ezüstöt szerezni igen savanyu dolog.

Mindazonáltal a légsavas ezüstéleg nélkül a világ egy batkát nem érne, miután csupán ezen anyag képesit bennünket arra, hogy azon számos utánmegrendelést, melyek-

nek biztos reményében élni bétorkodunk, pontosan teljesithessük.

Helyreigazítás.

Sonnenschein Aurora nőkollegánk által fölkérteünk, hogy nevében jelentsük ki, miszerint fényképe hátuljára csak véletlenségből tévedtek oda e homályos szavak:

„főkép mellképekre ajánlkozom,“ világos lévén, hogy: ha főkép, ugy nem lehet ma l l k é p, ha pedig mellkép, ugy viszont főkép nem lehet.

Utánmegrendeléseket különben t. kollegánk is minden időben jutányos áron „teljesít.“

Szak hírek.

(Az építészeti tanács) jelenleg azon nagyfontosságú törvénnyel foglalkozik, mely szerint ezentul a házak ötödik emeleti lesznek a legalsók, tekintettel arra, hogy a photographokhoz járó közönség e kiméletet jogosan megkívánhatja.

(Fölfedezés.) Columbus hire el van homályosítva. Egy rettenthetlen buvár, Körösi József statistikuskunk, hosszas fürkészás után talált Pesten oly utcát, melyben még nincsen Photographus. Az utca nevének akarjuk kiirni, nehogy azonnal fölkerekedjék egy tucat fényképiró s elmenjen e valóságos Ujvilágba.

(A tojás) ismét drágább lett a piacon. A fényképek ára tehát tucatanként egy forinttal rugott fölebb, miután a tojás drágasága a fehérnye-papírosét is involválja.

(Régészet.) Fényfy kollegánk legközelebb tudományos munkát bocsátand saját alá, melyben be fogja bizonyítani, hogy a régi trójaiak palládiuma tulajdonkép colloidium volt és Apelles photograph műterméből származott, kinél utánmegrendelések már most nem fogadtnak el.

A „PHOTOGRAPH“ TÁRCZÁJA.

A photograph mint minden.

(Vázlat a photo-életből.)

Az emberiség két részre oszlik: olyanra, mely photographiroz, s olyanra, mely photographiroztatja magát.

Kétséget sem szenved, hogy amaz a szükségesebb, mert amabban összpontosul az egész mindenség.

A photograph csakugyan minden a föld kerekén, sőt mindennél is többet ér.

A stenograph gyorsan ír; a photograph még gyorsabban rajzol.

A lithograph kőbajban szenved; a photograph azt mondja: üsse meg a kő a követ.

A geograph földet eszik, tengert iszik; a photograph peccenyével, borral él.

A biograph életeket rajzol; a photograph rajzoknak ad életet.

Az autograph tintával van írva; a photograph fénynyel ír.

A xylograph két ismeretlennel (xy) kezdődik; a photograph ismeretlenekkel nem kezd semmit, hacsak foglalót nem adnak.

A lexicograph szavakat ír össze; a photograph műve szinte megszólal.

A kalligraph szépír; a photograph képir.

Ezért a photograph meg is érdemli, hogy Homér a következő klasszikus verset intézte légyen hozzát:

Photo-photo-photográf
Ha rád nézek, vagyok pap!
Pap vagyok, ha nézek rád,
Phaphos sziget a hazád.

Phoebus napisten: apád,
Nem tudni, ki az anyád;
Phaeton: Phoebus fia, —
Ha ez te nem vagy, ki a?

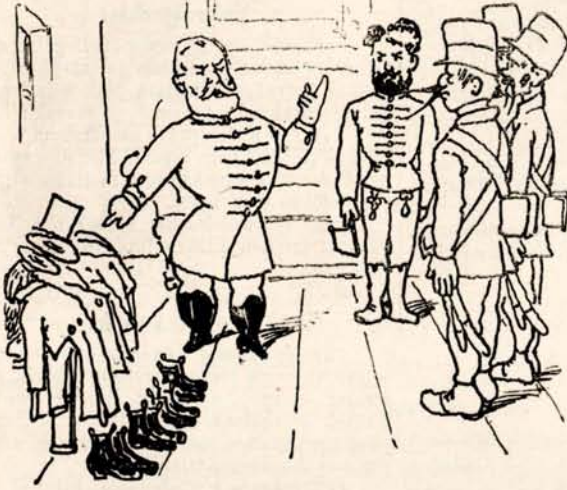
Phaeton vagy, photograph!
Téged dicsér sok Maulaph,
Kiket a nyílt ablaknál
Kabinetben *) lekaptdl.

Csak az kár, még pedig nagy,
Hogyha már Phaeton vagy,
Phaetonban nem jársz, csak
Komfortábliban látlak.

*) T. i. kabinet formatumban.

A felpiszkált fészek.

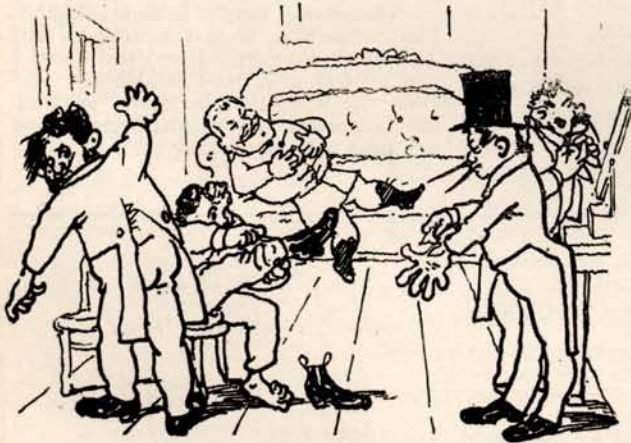
— Szomorú bank-nóta vidám végezettel. —

Thaisz Elek szóla így: „Mind ide álljanak
Kelmek és uri czafatot váltsanak.
Itt a frakk, cipő lakk, kalap claue, fehér nyak-
Ravaló, keztyű Jacque — már szát ne tátsanak!

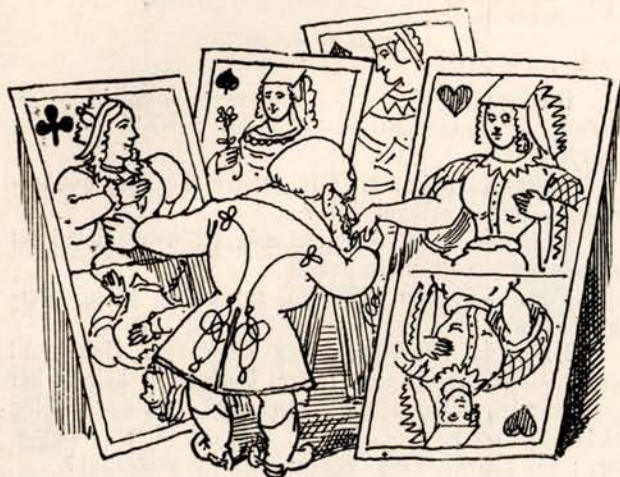
Hajh, de nincs vége még! Most jő a hadd el hadd!
Az ajtón beperdül vassal a frizérhad.
Megtüzesítvén a fodorító vasat:
Csigába szoritják a merev hajakat.

Összenéz a vitéz, hiv darabont-sereg.
Mindnyája ősz legény, már egyik sem gyerek:
De Thaisz ur parancsa ellen nincsen szerek —
S a főnök úgy nevet, hogy arczán köny pereg.

„De miért,“ kérdezik, „ez uri maskara?
Mért buvik doszkinba igazság vas kara?“
Az egér-vadászat tartozik macskara —
Doszkinba azért bútt igazság vas kara.

Ezalatt jó Sanyi odabent mit csinál?
Dámáknak bókolgat, galántul kurizál.
Szemük közé tekint s így szól: „a vízi áll!”
Jaj Sanyi, baj közel! Jaj, inkább viz-igyal!

„Baj van, jaj!” így kiált a figyelő Johann
De nyomán immár az igazság berohan.
Jó Sanyi föl pattan: „Áj, a ki nyüsti van!
Hát ez a szabadság Arpád országiban?”

„Mi baj, ha kártya is, halberczvelf, mariás,
Avagy kis makaó, ferbli vagy nasivás?
A ferbli? Nemzeti színjáték — semmi más!
Tilos hát a magyar színjáték-pártolás?”

Igy szóla jó Sanyi — azaz hogy dehogy szólt,
Mikor hát, a nyüstyit! Sanyi még ott sem volt.
Én voltam, a Borsszem, én: a te kis Jankód,
Ki arcza elejbe Sanyi-álarczot tolt.

* * *

Ha kérded, hogy ebben mit voltam én nyerő?
Válaszát adni nincs bennem elég erő.
De mert hogy így esett, mit valék tehető? . . .
No — voltam én is hát egyszer képviselő!

Bizonyítvány.

Ezennel hitelesen bizonyítom, hogy Csipdkimagad Sanyi nem volt az elcsipettek között, mert ha maga mondja, azt hiszi, hogy nem hiszik el neki, és mióta ő tökéletes korát elérte, azótától óta sem tökfilkó sem makkfilkó nem volt a kezében, és ő minden kártyajáték közül csak a Márjásyt ísmeri és a magyar kártya közül csak a tökdisznot becsüli, mert az Bakhušt ábrázolja hurkával és kolbászszal hordón ülve, tehát még egyszer bizonyítom.

Thaisz Elek.

Nyilatkozat.

Egyéb tévedések is hogy elő ne kerüljenek, tehátlan annál fogvást kijelentem rágalmazójjimnak, hogy ezuttal nincsen igazuk, mert én csak a bankkérdés lévén napirenden honyhazám javára nem tettem egyebet, mint hogy tanulmányoztam a szabad bankrendszert.

Csiky Sanyó.

A buffetben.

Kakai Aranyos (belép.)

B. Jankó. Hát te hogy kerülsz ide, Relli?

K. A. A mágnes húzott ide.

B. J. Mágnes lesz ami ide húzott.

K. A. Dejszen azt én húzom.

(Magától Kakaitól kaptam, B. J.)

Ez sem tréfa.

„Miután a választási törvényjavaslat nem felel meg igényeimnek s mivel annak letárgyalására már ugy is kevés idő kerül e sessióban: utasítsassék a kormány egy új választási törvényjavaslat kidolgozására, melyet még a jelen országgyűlés tartama alatt vennék tárgyalás alá.“

T—a K.

Jelenet a „Hon“ szerkesztőségében.

— Dictum et factum. —

Hebegős (cikket ír — egyszerre megakad — elkomorul — elgondolkozik — tollát lerakja — fejét vakarja.)

Tőke Kálmán. Mi lelt Sandi? Te még gondolkozol is, mikor cikket írsz?

Hebegős. Nem is kellett még ily nehéz feladatot megoldanod, mint most nekem.

Tőke Kálmán. Hebegd, rebegd el, talán fölvilágosíthatlak.

Hebegős. (lenézőleg) Egy Tőke egy Hebegőst! Mindamellet nem bánom. (félre) Rothschild kölcsön kér egy krajezárt a koldustól. (fennszóval.) Az egész dolog abból áll, hogy nem tudom, hogyan írjam: ugy-e, hogy: jus placeti, vagy ugy-e hogy jus placetum?

Tőke. (arcza elkomorul) Hm! hm! nehéz kérdést pöngetsz. Én azonban a deák nyelvben meglehetősen jártas lévén, azt hiszem, hogy sem jus placeti sem placetum, hanem jus nőnemű lévén ergo jus placeta.

Hebegős. Hogy lehetne már nőnemű egy us-ra végződő szó? Már pedig jus us-ra végződik!

Tőke. Jus ussal kezdődik pajtás, ez a különbség s olyan szó mint p. Mus-a, mely szintén ussal kezdődik s mégis a-raggal nőneművé lesz. Ilyen továbbá Couz-a, vagy a magyarban is szokásos, de latin eredetű drusz-a.

Bukesi (a sarokból belebömbölve) . . És csúsz-a?

Tőke. Bolond beszéd, hisz a csusza nem deák szó.

Bukesi. (bömbölékenyen) De hátha turóval csinálják?

Hebegős (közköltészen egy lenéző tekintetel

Tőke) megeresztének.)

Frieskay. Itt jön Károly, P. Károly, Sz. Károly, ő fel fogja a kérdést világosítani. (Szathmáry belép. Általános ujjongás. A kérdéssel megismerkedik.)

P. Szathmáry. Gyerekség, gyerekség! Ilyet nem tudni. Fontoljuk meg kellőleg. Hadd gonolkozzom kissé. (fel-alájár; magában:) Hm! Hm! fene fogas kérdés. Lássuk csak mit is tudunk deákul? Dulca et decoratio pro patria morituri te salutant! Aztán cur, quomodo, quando quibus auxesibus. Hiszen jól megy. Cicero pro domo su-su . . hm! sua, suo, sui, suum? Sum cuique? Ostoba artikulul! Hogy csináljam meg tehát ezt a jus-t? Jus főnév — ugyan főnév, az a placeo pedig ige, ugyan ige, placeo, plactum, placiturum esse vel placatum! Placeo annyi mint tetszik, a plakátokon pedig a hirdetések azért állanak, hogy tessenek quod erat demonstratimirovics! Megvan! (Hangosan). Fiuk! a kérdés meg van fejtve. A Quaemaribus szerint az ige mindig a főnév deklinációját követi, eszerint jus himnemű lévén s a 4-ik deklinációhoz tartozván, a placetum nem lehet placeti sem placeta, hanem placetus. Jus placetus

Tőke. Protestálok. Én a Quaemaribust ismerem — de nem tudom.

P. Szathmáry. Akkor ne loesogj bele.

A csárda romjai.

— Souvenir de „két pisztoly.“ —

Tőke. Hanem tudom Szepessyt. Éljen Szepessy! Mit nekem az elavult Quaemaribus?

P. Szathmáry. Áruló! Le Szepessyvel! Éljen a Quaemaribus!

Tőke. Szepesy szerint jus nem tartozik a 4-ik deklinációhoz. Hogy konjugálnád ezt a szót te?

P. Szathmáry. Nagyon egyszerűen. Jus, jussis, jucci, jum, juibus.

Tőke. (elborzadva.) Nézz Szepessybe, szerencsétlen! Ott áll, hogy jus, juris, juri stb. Hát nem érted, hogy ennek így kell lenni, mert a genitivusból, jurisból származik a jurista, érted-e, a jurista, jurista!

Bukesi (belebömböl) És a pápista.

Tőke. Ugyan Ferke, hisz az nem deák szó.

Bukesi. (elégedetlenül) Hát semmisen deák szó? (magában) Milyen irigyek, amit én mondok arra mindjárt ráfognak, hogy nem deák szó. (Morogva tovább szerkeszti az Igazmondót.)

Tőke. Na Károly, most már hisz-e nekem, vagy ha nem nekem, hát Szepessynek?

P. Szathmáry. Ki az a Szepessy?

Hebegős. Pap.

P. Szathmáry. Pap? pápista pap?

Hebegős. Az.

P. Szathmáry. Akkor nem hiszek még a grammatikájának sem. Én szabadelvű vagyok. Éljen a Quaemaribus! (elsiet.)

Fricskay. Fiuk, megvan — megvan — diadal! Viktoria! Fölfedeztem a „P. Napló“ egy számát, melyben ez a kifejezés előfordul. Itt van la! Sem placeta, sem placetum, sem placetum — hanem p'aceti. Jus placeti! (Diadalkiáltás. A szerkesztőség Fricskaynak gratulál és Hebegős nyugodt lélekkel tovább írja vezércikkét.)

Komoly indítvány.

Az országgyűlésből februárius 22-én épenséggel még csak 41 nap volt hátra.

Ezen a napon Tisza Kálmán a képviselőházban, megnyitván a vitát a választási törvényjavaslatról, indítványozta, hogy a kormány utasítsa egy új törvényjavaslat kidolgozására, olyanra, mely neki tetszeni fog.

Már most csináljuk meg hozzá a kontót.

Feltéve, hogy az általános vitára már akkor fölirt 35 szónok eláll a szótól, a képviselőház pedig elfogadja az indítványt s rögtön munkára küldi a belügyminisztert, akkor:

1) Egy új javaslat kidolgozására közép-számítással	5 nap.
2) Lemásolása, bemutatása a minisztertanácsban, áttanulmányozása a miniszterek által, elfogadása a minisztertanácsban	5 "
3) Lithografirózása néhány száz példányban, szétküldése a hírlapokba s a klubokba	3 "
4) A klubok tanácskozása	7 "
5) A klub-módosítások fölvétele, lithografirózás, benyújtás az országházba, kinyomatás, szétosztás	4 "
6) A 9. osztály tanácskozása	10 "
7) A központi bizottság tanácskozása	5 "
8) A központi bizottság jelentésének beadása, kinyomatása, szétosztása	3 "

Summa summarum: 42 nap

vagyis épen egygyel több, mint a mennyivel a ház összesen rendelkezik; pedig a számítás oly gyors munkára van szabva, a milyent eddig a képviselőház még nem fejtett ki. Azon napokra tehát, a melyek már nincsenek, még a következő végzendők maradnak: a képviselőház általános és részletes tárgyalása, azután 24 óra közvetésével a végleges elfogadás; azután a felsőház általános és részletes tárgyalása, azután a felsőházi üzenet vétele az alsóházban, azután a szentesítés, azután a kihirdetés.

Ebből áll Tisza azon komoly indítványa, melynek elfogadása mellett vagy 25 baloldali szónok fog ezekben az áldott napokban szónokolni. Ez 16—17000 forintot képvisel, melyet az adózó nép fizet meg érte.

Kérem szépen, mind ez nem viccz, hanem komoly igazság.

Mosakodások.

I.

Tisztelt szerkesztő ur!

Több napi lap jónak látta azon barátságos estélyre, mit Uzorásovics barátomnál töltöttünk a görög Sylvester-éjen, ráfogni: hogy ott hazárdjátékot folytattunk. En, mint Uzorásovics ur házi orvosa, míg egyfelől bizonyítom, miszerint csak vizitkártyákat forgattunk, tulfelől erélyesen

tiltakozom azon rágalom ellen, mintha nevezett barátom házában szerencsejáték üzetnék. Nem üznek ott játékot, sőt ellenkezőleg, állandósítani akarom én s tisztán therapeutikus okokból. Barátom ugyanis Zsiros-tultengésben szenved, mint a kinek gyártmányai egyedül alkalmasak az aduttá — akarom mondani acuttá vált bajt némileg lecsillapítani. Ez a tényállás, mit nem átalott a magát tisztességesnek nevező napi sajtó rutul elferdíteni.

Tisztelettel

Dr. Spagátovics m. p.

mint Uzorásovics ur házi orvosa.

II.

Tisztelt szerkesztő ur!

Megtámadott jó hírem érdekében legyen szabad a következő helyreigazító sorok fölvételét kérem méltányosságától. Ellenkezőleg azon állítással, mintha én estélyünk szétrobbantásakor megugrottam volna, a jelen volt kisasszonya hivatkozom, mint a kivel az elzárt mellékszoba üvegajtója mögül néztük a rendőrök benyomulását. Én megugrani nem szoktam; büszkeségem és köszvényem ezt nem tűrik. De szerényen elrejtőzni nem lehet hiba, miután oly időben tolakodni az előtérbe. midőn a háttérret drabantok zárják el, nem tartom lovagiasnak.

Fogadja t. szerkesztő ur stb.

Gr. Rác Pongius, m. p.

III.

Tekintetes városi közgyűlés!

Ha valami kártyalaníthatja a vérét eresztett, hazájért meghalt igazolt honvédet: úgy polgártársainak becsülése az. Mióta hazámért katonásan elvérzttem, az usztatás polgári mesterségére adtam magam. De mert télen nincs uszoda, keresetemet a vízzel oly rokon jégre tereltem át, melyre több hazafit — kiknek javukat mindig is szerettem elmozdítani — vezérelnem sikerült is.

És akadtanak kajánok, kik irigyen nézték gyarapodásomat.

E kajánok közt első sorban áll Simon Flórent ur, kinek fekete bőre úgy is eléggé hirdeti fekete szívet, melybe hű vasamat szándékozom mártani, ha nem szolgáltat alkalmat annak lovagias átdöfésére.

A mi az ellenem kiszórt rágalmakat illeti, mintha én játékbarlangot tartanék fen: ezt meghazudtolni nevetségesnek tartanám, ha annyira alatta nem állana büszkeségemnek. Ám mondják meg azok, kiket — a hatóság kivételével — fogadani szerencsés valék: játéka az, ami nálam történt, s barlang az olyan terem, melyet vendégfogó szeretettel előttük megnyiték?

Nyugodtan nézek eléje a közvélemény slágerének.

Isten ugyse!

Hiáavalovics, m. p.

Káldrovics, m. p.

Nebizdravics, m. p.

cartifex ustatorius maximus.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

(kétsas-utca 24. sz.)